

Anonymizovaná verze

Překlad

C-655/23 – 1

Věc C-655/23

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

7. listopadu 2023

Předkládající soud:

Bundesgerichtshof (Německo)

Datum předkládacího rozhodnutí:

26. září 2023

Žalobce, navrhovatel a odpůrce v řízení o opravném prostředku „Revision“:

IP

Žalovaná, odpůrkyně a navrhovatelka v řízení o opravném prostředku „Revision“:

Quirin Privatbank AG

[omissis]

BUNDESGERICHTSHOF (Spolkový soudní dvůr, Německo)

USNESENÍ

[omissis]

ze dne

26. září 2023

ve věci

IP, [omissis],

žalobce, navrhovatele a odpůrce v řízení o opravném prostředku „Revision“,

[omissis]

proti

Quirin Privatbank AG, [omissis] Berlín,

žalované, odpůrkyni a navrhovatelce v řízení o opravném prostředku „Revision“,

[omissis]

VI. občanskoprávní senát Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr) na základě ústního jednání konaného dne 11. července 2023 [omissis]

rozhodl takto:

I. Řízení se přerušuje.

II. Soudnímu dvoru Evropské unie se za účelem výkladu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, dále jen „GDPR“, Úř. věst. 2016, L 119, s. 1) předkládají k rozhodnutí následující předběžné otázky:

1. a) Musí být článek 17 GDPR vykládán v tom smyslu, že subjekt údajů, jehož osobní údaje správce nezákonně zpřístupnil předáním, má nárok, aby se správce zdržel opětovného nezákonného předání těchto údajů, pokud od správce nepožaduje jejich výmaz?
- b) Může tento nárok na zdržení se jednání vyplývat (rovněž) z článku 18 GDPR nebo jiného ustanovení GDPR?

2. V případě kladné odpovědi na otázku 1 a) a/nebo otázku 1 b):

- a) Vzniká nárok na zdržení se jednání založený na unijním právu pouze tehdy, pokud se lze do budoucna obávat dalších porušení práv subjektu údajů vyplývajících z GDPR (nebezpečí opakování protiprávního jednání)?
- b) Má se popřípadě za to, že vzhledem k porušení GDPR, ke kterému již došlo, existuje nebezpečí opakování protiprávního jednání?

3. V případě záporné odpovědi na otázku 1 a) a otázku 1 b):

Musí být článek 84 ve spojení s článkem 79 GDPR vykládán v tom smyslu, že vnitrostátnímu soudu umožňuje přiznat subjektu údajů, jehož osobní údaje správce nezákonně zpřístupnil předáním, kromě náhrady hmotné či nehmotné újmy podle článku 82 GDPR a nároků vyplývajících z článků 17

- a 18 GDPR i nárok, aby se správce zdržel opětovného nezákonného předání těchto údajů, na základě ustanovení vnitrostátního práva?
4. Musí být čl. 82 odst. 1 GDPR vykládán v tom smyslu, že pro účely závěru o vzniku nehmotné újmy ve smyslu tohoto ustanovení postačují pouhé negativní pocity jako hněv, nelibost, nespokojenost, starosti a strach, které jsou samy o sobě součástí obecného rizika spojeného s běžným životem a často jsou zakoušeny denně? Nebo je pro účely závěru o vzniku újmy vyžadováno, aby došlo ke znevýhodnění dotčené fyzické osoby, které přesahuje rámec těchto pocitů?
  5. Musí být čl. 82 odst. 1 GDPR vykládán v tom smyslu, že míra zavinění správce či zpracovatele, respektive jeho pracovníků je relevantním kritériem při určení výše nehmotné újmy, která má být nahrazena?
  6. V případě kladné odpovědi na otázky 1 a), 1b) nebo 3:
Musí být čl. 82 odst. 1 GDPR vykládán v tom smyslu, že při určení výše nehmotné újmy, která má být nahrazena, lze jako okolnost vedoucí ke snížení výše nároku zohlednit skutečnost, že subjekt údajů má kromě nároku na náhradu újmy i nárok na zdržení se jednání?

Odůvodnění:

- 1 I. Skutkový stav a spor v původním řízení
- 2 Žalobce se po žalované domáhá zdržení se jednání a náhrady nehmotné újmy, a to z důvodu předání osobních údajů.
- 3 1. Žalobce se u žalované soukromé banky účastnil výběrového řízení na obsazení pracovního místa, které bylo prováděno prostřednictvím on-line portálu Xing. Během tohoto řízení pracovnice žalované dne 23. října 2018 prostřednictvím služby tohoto portálu pro zaslání zpráv zaslala zprávu, která byla určena pouze žalobci, i třetí osobě, která se neúčastnila výběrového řízení. Obsah zprávy byl následující:
„Vážený pane [IP], doufám, že se máte dobře! Náš vedoucí – pan R[...] – považuje váš profil obchodníka za velmi zajímavý. Nemůžeme však naplnit Vaše představy o mzdě. Může nabídnout 80 tisíc + pohyblivou složku odměny. Bylo by to pro Vás za těchto podmínek i nadále zajímavé? Těším se, až se mi ozvete, a přeji Vám dobrý start do úterý. S pozdravem, I [...] J[...]“
- 4 Daná třetí osoba, muž, který před nějakou dobou se žalobcem pracoval v témže holdingu a z tohoto důvodu jej znal, zprávu přeposlala žalobci a zeptala se, zda se jedná o zprávu určenou žalobci a zda žalobce hledá práci.
- 5 2. Žalobce tvrdí, že jeho – nehmotná – újma nespočívá v abstraktní ztrátě kontroly nad údaji, které byly zpřístupněny [třetí osobě], nýbrž v tom, že nyní je

přínejmenším jedna další osoba, která zná žalobce a [jeho] potenciální i bývalé zaměstnavatele, informována o skutečnostech, které podléhají důvěrnému zacházení. Hrozí, že daná třetí osoba, která působí ve stejném oboru, předala údaje obsažené ve zprávě dalším osobám nebo že díky jejich znalosti mohla jakožto konkurent získat výhodu ve výběrovém řízení na případná pracovní místa. Kromě toho žalobce pociťuje „porážku“ při vyjednávání o mzdě jako ponížení, o kterém by se nešířil třetím osobám – zejména ne potenciálním konkurentům.

- 6 Žalobce se domáhá, aby soud žalované uložil povinnost zdržet se v budoucnu zpracování nebo umožnění zpracování osobních údajů žalobce, které souvisejí se skutečností, že se uchází o pracovní místo, pokud se tak děje stejnou formou jako ve zprávě zasláné dne 23. října 2018 prostřednictvím portálu Xing panu F. W, a zaplatit žalobci náhradu nemotné újmy ve výši nejméně 2 500 eur.
- 7 3. Landgericht (zemský soud, Německo) žalobě částečně vyhověl, v souladu se žalobním návrhem žalované uložil, aby se zdržela jednání a přiznal žalobci částku ve výši 1 000 eur spolu s úroky. Oberlandesgericht (vrchní zemský soud, Německo) rozsudek Landgericht (zemský soud) na základě odvolání žalované změnil, pokud jde o uplatněný nárok na náhradu nemotné újmy, a žalobu v tomto rozsahu zamítl.
- 8 Odvolací soud měl za to, že žalobce má na základě čl. 17 odst. 1 GDPR vůči žalované nárok, aby se zdržela zpracování jeho osobních údajů, pokud se uskutečňuje stejnou formou jako prostřednictvím sporné zprávy. Podle něj je splněn požadavek existence nebezpečí opakování daného jednání. Žalobce naopak nemá nárok na náhradu újmy vyplývající z článku 82 GDPR, protože každopádně chybí důkaz vzniku újmy na straně žalobce. Je pravda, že v důsledku přenosu osobních údajů nezúčastněné třetí osobě došlo k porušení právních předpisů o ochraně osobních údajů. Kromě zjištěného protiprávního jednání je však podmínkou poskytnutí peněžité náhrady újmy rovněž prokázání konkrétní – i nemotné – újmy. Žalobce takovou újmu neprokával. Jeho tvrzení se omezuje na prokázání porušení právních předpisů o ochraně údajů. Dokonce i pokud se mělo za to, že pociťoval „ponížení“, nelze je považovat za nemotnou újmu.
- 9 Žalobce toto rozhodnutí napadá opravným prostředkem „Revision“, který byl odvolacím soudem prohlášen za přípustný a kterým se i nadále domáhá plného uspokojení svých nároků. Žalovaná se svým opravným prostředkem „Revision“ domáhá, aby žaloba byla zamítnuta v plném rozsahu.
- 10 II. Ustanovení vnitrostátního práva případně použitelná na projednávanou věc:
  1. Článek 2 Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (Základní zákon Spolkové republiky Německo, dále jen „GG“):

„Článek 2

(1) Každý má právo svobodně rozvíjet svou osobnost, pokud tím neporušuje práva jiných osob, ústavní pořádek nebo mravní zákon.

2. [...]“

2. Ustanovení § 253 Bürgerliches Gesetzbuch (občanský zákoník, dále jen „BGB“):

„§ 253 Nemajetková újma

(1) Peněžní náhradu nemajetkové újmy lze požadovat pouze v zákonem stanovených případech.

(2) Má-li být náhrada újmy poskytnuta z důvodu újmy na těle, zdraví, svobodě nebo sexuální sebeurčení, lze požadovat spravedlivou peněžní náhradu i za nemajetkovou újmu.“

3. Ustanovení § 823 BGB:

„§ 823 Povinnost nahradit újmu

(1) Kdo jinému úmyslně nebo z nedbalosti v rozporu s právem způsobí újmu na životě, těle, zdraví, svobodě, majetku nebo jiném právu, je povinen nahradit mu újmu, která v důsledku toho vznikla.

(2) Tutéž povinnost má každý, kdo poruší zákon určený k ochraně jiných osob. Je-li podle obsahu tohoto zákona jeho porušení možné i bez zavinění, vzniká povinnost náhrady pouze v případě zavinění.“

4. Ustanovení § 1004 BGB (v projednávané věci se *per analogiam* použije na porušení absolutních práv ve smyslu § 823 odst. 1 BGB nebo na porušení ochranné zákonné normy ve smyslu § 823 odst. 2 BGB):

„§ 1004 Nárok na odstranění a zdržení se jednání

(1) Je-li vlastnické právo narušeno jinak než vyvlastněním nebo zabráním majetku, může vlastník po narušiteli požadovat odstranění narušení. Je-li třeba se obávat dalších narušení, může vlastník podat žalobu na zdržení se jednání.

2. [...]“

11 III. K předložení žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce Soudnímu dvoru

12 Úspěch opravných prostředků „Revision“, které podali účastníci řízení, závisí na výkladu unijního práva.

13 1. K použitelnosti unijního práva

- 14 a) Je dána časová (čl. 99 odst. 2 GDPR) i územní (čl. 3 odst. 1 GDPR) působnost obecného nařízení o ochraně osobních údajů. Nařízení je použitelné i *ratione materiae* (čl. 2 odst. 1 GDPR). Sporná zpráva v důsledku uvedení příjmení žalobce, jeho pohlaví, které lze dovodit z oslovení, skutečnosti, že probíhá výběrové řízení, jakož i postoje žalované k zájmu žalobce o pracovní místo a jeho představy o mzdě, jejíž řádová výše byla zveřejněna nepřímou, obsahovala osobní údaje ve smyslu čl. 4 bodu 1 GDPR. Tyto údaje se totiž týkaly fyzické osoby, která je, pokud jde o žalovanou (správce osobních údajů ve smyslu čl. 4 bodu 7 GDPR), která měla k dispozici kontaktní údaje a životopis žalobce, identifikována nebo přinejmenším identifikovatelná. Jednání spočívající v tom, že pracovnice žalované danou zprávu prostřednictvím služby on-line portálu pro zasílání zpráv zaslala třetí osobě, představuje (částečně) automatizované zpracování osobních údajů formou zpřístupnění přenosem příkladmo uvedeným v čl. 4 bodě 2 GDPR.
- 15 b) Žalovaná porušila ustanovení obecného nařízení o ochraně osobních údajů. Odvolací soud měl správně za to, že napadené zpracování osobních údajů žalobce ze strany žalované bylo podle čl. 6 odst. 1 GDPR nezákonné, zejména že nemělo oporu v souhlasu žalobce. Ani žalovaná netvrdí, že zpracování bylo podle tohoto ustanovení zákonné.
- 16 2. K předběžným otázkám 1 a) a 1 b)
- 17 „1 a) [omissis]
- 18 1 b) [omissis]“
- 19 Žalobce nepožaduje výmaz svých osobních údajů, které byly zpracovávány v rozporu s GDPR, nýbrž si prostřednictvím žaloby na zdržení se jednání přeje preventivně zabránit opakování nezákonného zpracování. Sporné je, zda žalobce může tento požadavek založit na čl. 17 odst. 1 GDPR, jak se domníval odvolací soud. Daná otázka je relevantní pro řešení sporu a není ani objasněna judikaturou Soudního dvora, ani na ni nelze jasně odpovědět na základě jiných vodítek.
- 20 a) Předkládající senát však v případech, kdy se žalobci od provozovatelů internetových vyhledávačů v souvislosti s odstraněním odkazů z výsledků vyhledávání domáhali i zdržení se jednání, dospěl k závěru, že „právo na výmaz“ stanovené v čl. 17 odst. 1 GDPR nelze již s ohledem na technické podmínky napadeného zpracování, které jsou pro subjekt údajů koneckonců neodhadnutelné a mimoto podléhají neustálému vývoji, zúžit na prosté vymazání údajů, nýbrž že bez ohledu na technické provedení zahrnuje i požadavek na zdržení se opětovného zařazení na seznam výsledků vyhledávání (viz rozsudky předkládajícího senátu ze dne 27. července 2020, VI ZR 405/18, ECLI:DE:BGH:2020:270720:UVIZR405.18.0, BGHZ 226, s. 285, body 1, 17 a 35; ze dne 23. května 2023, VI ZR 476/18, ECLI:DE:BGH:2023:230523UVIZR476.18.0, citováno dle databáze juris, bod 28). Z tohoto názoru zjevně vycházel i Soudní dvůr ve svém rozhodnutí ve věci

C-460/20 ze dne 8. prosince 2022 [viz rozsudek Soudního dvora [omissis], bod 82 a násl.] Z tohoto důvodu předkládající senát považoval nárok na zdržení se jednání vyplývající z čl. 17 odst. 1 GDPR za možný i v případech, kdy se žalobci kromě výmazu svých osobních údajů z databáze recenzního portálu domáhali zdržení se zveřejnění profilu týkajícího se jejich osoby na tomto portálu (viz rozsudky předkládajícího senátu ze dne 12. října 2021, VI ZR 489/19, ECLI:DE:BGH:2021:121021UVIZR489.19.0, BGHZ 231, s. 263, body 3 a 10; ze dne 13. prosince 2022, VI ZR 54/21, ECLI:DE:BGH:2022:131222UVIZR54.21.0, AfP 2023, s. 149, body 3 a násl. a 40).

- 21 b) To však ještě neobjasňuje otázku, zda článek 17 GDPR přichází v úvahu jako základ nároku i v případě, kdy se osoba dotčená protiprávním zpracováním svých osobních údajů nedomáhá výmazu těchto údajů, nýbrž si jako v projednávané věci – vedle požadavku na náhradu vzniklé nehmotné újmy – pouze přeje preventivně zabránit opětovně hrozícímu porušení GDPR stejné povahy. Ačkoli článek 17 GDPR podle svého znění toto právo na zdržení se jednání nestanoví, mohla by ve prospěch kladné odpovědi na tuto otázku svědčit skutečnost, že správce může nárok na zdržení se jednání v zásadě uspokojit tím, že nezákonně zpracovávané údaje vymaže a vyloučí tak opětovně porušení GDPR stejné povahy. Odmítá-li subjekt údajů výmaz, přísluší mu práva vyplývající z článku 18 GDPR [viz čl. 18 odst. 1 písm. b) GDPR]. V tomto případě vyvstává otázka, zda právo subjektu údajů na omezení zpracování podle článku 18 a čl. 4 bodu 3 GDPR zahrnuje i nárok na zdržení se jednání ve výše uvedeném smyslu. Otázka, zda z ustanovení GDPR – popřípadě s přihlédnutím k článku 79 GDPR – vyplývá nárok na zdržení se jednání priznaný unijním právem nad rámec výše uvedených situací, o nichž již bylo rozhodnuto nejvyššími soudy, je v judikatuře i odborné literatuře sporná [omissis] [odkaz na vnitrostátní odbornou literaturu].
- 22 3. Ke druhé předběžné otázce
- 23 „V případě kladné odpovědi na otázku 1 a) a/nebo otázku 1 b):
- 24 a) [omissis]
- 25 b) [omissis]“.
- 26 Nárok na zdržení se jednání, který se zakládá na protiprávním jednání, k němuž již došlo, avšak který směřuje do budoucna, je podle vnitrostátního práva podmíněn tím, že se lze obávat dalších budoucích porušení práva osoby, která tento nárok uplatňuje, tedy že hrozí nebezpečí opakování daného jednání, přičemž v tomto ohledu existuje skutková domněnka, kterou však osoba, vůči níž je nárok uplatňován, může vyvrátit (ustálená judikatura; k nároku na zdržení se jednání v případě porušení práva na informační sebeurčení podle § 1004 odst. 1 druhé věty BGB *per analogiam*, § 823 odst. 1 BGB a čl. 2 odst. 1 GG před vstupem GDPR v platnost viz rozsudek předkládajícího senátu ze dne 15. září 2015, VI ZR 175/14, ECLI:DE:BGH:2015:150915UVIZR175.14.0, BGHZ 206, s. 347, bod 30; k nároku na zdržení se jednání v případě porušení obecných osobnostních práv viz

zejména rozsudek předkládajícího senátu ze dne 27. dubna 2021, VI ZR 166/19, ECLI:DE:BGH:2021:270421UVIZR166.19.0, NJW 2021, s. 3334, body 21 a 23 a citovaná judikatura). Podle názoru předkládajícího senátu by tomu tak s ohledem na povahu nároku na zdržení se jednání mělo být i v případě, že daný nárok na úrovni unijního práva vyplývá z GDPR. Tato otázka však zatím nebyla vyjasněna judikaturou Soudního dvora.

27 4. Ke třetí předběžné otázce

28 „V případě záporné odpovědi na otázku 1 a) a otázku 1 b):

[omissis]“

29 Pokud podle ustanovení GDPR nepřichází v úvahu žádný nárok na zdržení se jednání založený na unijním právu, vyvstává otázka, zda lze v tomto ohledu na základě článku 84 ve spojení s článkem 79 GDPR použít vnitrostátní právo, nebo zda tomu brání cíl zajistit soudržnou úroveň ochrany osobních údajů v rámci Unie (viz body 9 a 10 odůvodnění GDPR). Tato otázka dosud rovněž nebyla vyjasněna Soudním dvorem a je v judikatuře i odborné literatuře sporná [omissis] [odkaz na vnitrostátní odbornou literaturu]. Podle vnitrostátního práva může nárok na zdržení se jednání vzniknout na základě obdobného použití ustanovení § 1004 odst. 1 druhé věty ve spojení s § 823 BGB, pokud se lze obávat dalšího protiprávního jednání (k nároku na zdržení se jednání při porušení práva na informační sebeurčení podle § 1004 odst. 1 druhé věty *per analogiam*, § 823 odst. 1 BGB a čl. 2 odst. 1 GG viz rozsudek předkládajícího senátu ze dne 15. září 2015, VI ZR 175/14, ECLI:DE:BGH:2015:150915UVIZR175.14.0, BGHZ 206, s. 347, bod 18; k nároku na zdržení se jednání při porušení ochranné zákonné normy ve smyslu § 823 odst. 2 první věty BGB viz rozsudek [Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr, Německo)] ze dne 17. července 2008 – I ZR 219/05, NJW 2008, s. 3565, bod 13 a citovaná judikatura).

30 5. Ke čtvrté předběžné otázce

31 [omissis]“

32 a) Soudní dvůr ve svém rozhodnutí ve věci C-300/21 ze dne 4. května 2023 uvedl, že čl. 82 odst. 1 nařízení GDPR musí být vykládán v tom smyslu, že pouhé porušení ustanovení tohoto nařízení nepostačuje k přiznání práva na náhradu újmy, nýbrž že je mimoto vyžadován vznik újmy (body 31 a násl. a 42). Dále uvedl, že čl. 82 odst. 1 GDPR musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátnímu pravidlu nebo praxi, které náhradu nehmotné újmy ve smyslu tohoto ustanovení podmiňují tím, že újma, kterou utrpěl subjekt údajů, dosáhla určité míry závažnosti [omissis]. Soudní dvůr však rovněž konstatoval (viz výše uvedený rozsudek, bod 50), že odmítnutí nutnosti dosažení určité hranice závažnosti neznamená, že by osoba dotčená porušením GDPR, které pro ni mělo negativní důsledky, byla zproštěna povinnosti prokázat, že tyto důsledky představují nehmotnou újmu ve smyslu článku 82 tohoto nařízení. Soudní dvůr dále pro účely výkladu článku 82 GDPR odkázal mimo jiné na body 75 a 85

odůvodnění (viz výše uvedený rozsudek, bod 37). V těchto ustanoveních je pojem „újma“ upřesněn pomocí konkrétně uvedených příkladů „nebo jak[ých]koliv jin[ých] významn[ých] hospodářsk[ých] či společensk[ých] znevýhodnění dotčených fyzických osob“.

33 b) V tomto kontextu vzhledem k porušení GDPR, k němuž došlo v projednávané věci, a důsledkům, jichž se subjekt údajů dovolává, a to obavě z předání údajů třetím osobám působícím ve stejném oboru, okolnosti, že se určitá osoba dozvěděla o skutečnostech, které podléhají důvěrnému zacházení, ponížení kvůli porážce při vyjednávání o mzdě a skutečnosti, že o tom vědí třetí osoby, vyvstává otázka, která je relevantní pro vyřešení sporu, její význam přesahuje rámec projednávané věci a kterou Soudní dvůr zatím neobjasnil, totiž zda musí být čl. 82 odst. 1 GDPR vykládán v tom smyslu, že takové negativní pocity, jako jsou například hněv, nelibost, nespokojenost, starosti a strach z dalšího protiprávního jednání a obava z poškození dobré pověsti, které jsou samy o sobě součástí obecného rizika spojeného s běžným životem a často jsou zakoušeny denně, představují nehmotnou újmu ve smyslu daného ustanovení. Ani článek 82 GDPR, ani body odůvodnění týkající se náhrady újmy na tuto otázku neposkytují jasnou odpověď [viz stanovisko generálního advokáta ve věci C-340/21 ze dne 27. dubna 2023, [omissis], bod 70 a násl. [omissis]].

34 6. K páté předběžné otázce

35 „[omissis]“

36 a) Soudní dvůr ve svém rozhodnutí ve věci C-300/21 ze dne 4. května 2023 uvedl, že GDPR neobsahuje ustanovení, jehož cílem by bylo stanovit pravidla pro posuzování náhrady újmy, které se může subjekt údajů ve smyslu čl. 4 bodu 1 tohoto nařízení domáhat na základě článku 82 tohoto nařízení, pokud porušením uvedeného nařízení utrpěl újmu. Při neexistenci pravidel unijního práva v dané oblasti je tedy na právním řádu každého členského státu, aby stanovil podmínky žalob určených k zajištění ochrany práv, která jednotlivcům vyplývají z tohoto článku 82, a zejména kritéria umožňující určit rozsah náhrady újmy, která má být v tomto rámci zaplácena, s výhradou dodržení zásad rovnocennosti a efektivity [[omissis], bod 54 a citovaná judikatura a bod 59].

37 Pokud jde o zásadu efektivity, Soudní dvůr konstatoval, že je na předkládajícím soudu, aby určil, zda podmínky stanovené ve vnitrostátním právu pro určení náhrady újmy, jež má být přiznána na základě práva na náhradu újmy zakotveného v článku 82 GDPR, soudem v praxi neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných unijním právem, konkrétně tímto nařízením. V této souvislosti zdůraznil, že bod 146 šestá věta odůvodnění GDPR uvádí, že cílem tohoto právního nástroje je zajistit „plnou a účinnou náhradu újmy, kterou [subjekty údajů] utrpěly“ a s ohledem na kompenzační funkci práva na náhradu újmy stanoveného v článku 82 GDPR musí být peněžitá náhrada založená na tomto ustanovení považována za „plnou a účinnou“, pokud umožňuje plně nahradit újmu, která konkrétně vznikla v důsledku porušení tohoto nařízení, aniž

je pro účely takové plné kompenzace nezbytné uložit povinnost k zaplacení sankční náhrady újmy [[omissis], bod 56 a násl.].

- 38 b) Zdá se však, že to ještě dostatečně neobjasňuje otázku, zda lze při určení výše nehmotné újmy, která má být nahrazena podle čl. 82 odst. 1 GDPR, jako relevantní kritérium zohlednit míru zavinění [v této souvislosti viz rovněž pátou předběžnou otázku položenou Bundesarbeitsgericht (Spolkový pracovní soud, Německo) ve věci C-667/21, Úř. věst. 2022, C 95, s. 13 a násl.].
- 39 aa) Podle vnitrostátního práva je v případě, že zákon přiznává spravedlivou peněžní náhradu za nehmotnou újmu (náhrada nemajetkové újmy), při určení výše náhrady třeba zohlednit skutečnost, že náhrada nemajetkové újmy má dvojí funkci: Má poškozenému poskytnout přiměřenou kompenzaci za újmu, která nemá majetkovou povahu (kompenzační funkce). Zároveň však má naplnit myšlenku, že škůdce je povinen poškozenému poskytnout zadostiučinění za to, co mu způsobil (satisfakční funkce, ustálená judikatura k § 253 BGB, viz zejména rozsudek předkládajícího senátu ze dne 8. února 2022, VI ZR 409/19, ECLI:DE:BGH:2022:080222UVIZR409.19.0, VersR 2022, s. 635, bod 11 a citovaná judikatura). Je pravda, že v této souvislosti zpravidla stojí v popředí myšlenka náhrady. Vzhledem k tomu, že však zákon vyžaduje spravedlivou náhradu újmy, nemůže být z hlediska rozsahu plnění[, které má být poskytnuto jako náhrada,] rozhodující pouze kompenzační účel. Není možné vycházet pouze z myšlenky kompenzace, protože nehmotnou újmu nelze vyjádřit v penězích a možnosti kompenzace lze tímto způsobem vyjádřit pouze v omezené míře. Satisfakční funkce odráží osobní vztah mezi škůdcem a poškozeným založený škodnou událostí, který z povahy věci vyžaduje, aby byly vzaty v potaz všechny okolnosti daného případu, a aby, pokud dané škodní události dodávají její zvláštní ráz, byly zohledněny při určení plnění[, které má být poskytnuto jako náhrada]. Mezi tyto okolnosti patří i míra zavinění škůdce (viz výše uvedený rozsudek předkládajícího senátu, bod 12 a citovaná judikatura).
- 40 bb) Předkládající senát má za to, že podle těchto zásad lze s ohledem na zásadu efektivity zavinění při určení výše náhrady újmy, která má být podle čl. 82 odst. 1 GDPR poskytnuta za utrpěnou nehmotnou újmu, zohlednit tehdy, pokud má tato náhrada újmy podobně jako peněžitá náhrada za nemajetkovou újmu i satisfakční funkci – jejímž účelem podle pojetí vnitrostátního práva není odůvodnění sankční náhrady újmy. Stanovisko generálního advokáta ve věci C-300/21 ze dne 6. října 2022 naznačuje, že by tomu tak mohlo být [[omissis], bod 29 [omissis]]: „Výklad, který automaticky spojuje pojem ‚porušení‘ s pojmem ‚náhrada‘, aniž by nastala újma, tedy neodpovídá znění článku 82 GDPR. Neodpovídá ani hlavnímu cíli občanskoprávní odpovědnosti zavedené GDPR, kterým je poskytnout zadostiučinění subjektu údajů, a to právě prostřednictvím ‚plné a účinné‘ náhrady újmy, kterou utrpěl.“ Zavinění by tak mohlo být zohledněno jako jedno z hledisek při posouzení, jaká částka je přiměřená pro účely „plné a účinné“ náhrady nehmotné újmy. Generální advokát však ve svém stanovisku ve věci C-667/21 ze dne 25. května 2023 svůj názor, že pro určení výše nehmotné újmy, která má být

nahrazena podle čl. 82 odst. 1 GDPR, je míra zavinění irelevantní, odůvodnil mimo jiné tím, že náhrada újmy musí být „úplná“ [[omissis], bod 118 [omissis]].

41 7. K šesté předběžné otázce

42 „V případě kladné odpovědi na otázky 1 a), 1b) nebo 3: [omissis]“

43 Pokud je žalobci v projednávané věci na základě unijního nebo vnitrostátního práva třeba přiznat nárok na zdržení se jednání, vyvstává otázka, zda lze tuto skutečnost při určení výše náhrady nemotné újmy podle čl. 82 odst. 1 GDPR zohlednit jako okolnost vedoucí ke snížení výše nároku. Podle vnitrostátního práva je při určení peněžité náhrady nemotné újmy v rámci vyžadovaného celkového posouzení třeba zohlednit i vykonatelné rozhodnutí příznávající nárok na zdržení se jednání; dané rozhodnutí a s ním spojené možnosti výkonu mohou ovlivnit, a v pochybnostech dokonce vyloučit nárok na náhradu újmy (k příslušné ustálené judikatuře předkládajícího senátu týkající se peněžité náhrady újmy v případě zaviněného porušení obecných osobnostních práv viz zejména rozsudek předkládajícího senátu ze dne 22. února 2022, VI ZR 1175/20, ECLI:DE:BGH:2022:220222UVIZR1175.20.0, VersR 2022, s. 830, bod 44 a citovaná judikatura). Otázka, zda a popřípadě do jaké míry (je možné pouze snížení, nebo i úplné vyloučení?) lze tyto zásady s ohledem na zásadu efektivity vztáhnout na nárok na náhradu nemotné újmy podle čl. 82 odst. 1 GDPR, se jeví jako sporná a na základě dosavadní judikatury Soudního dvora na ni nelze jednoznačně odpovědět.

[omissis]